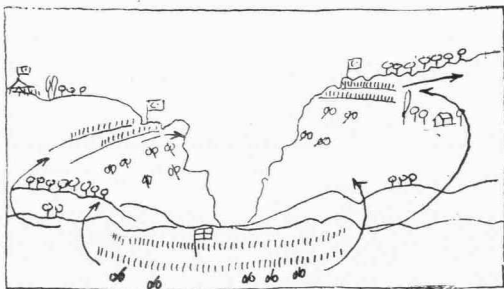

Στενά ποῦ μήτε σὸν ὕπνο μου ἔτυχε νὰ τὰ ἰδῶ ποτέ μου,
ἐταλάνισα τὸν . . . ἐαυτὸν μου, ὅτι εἶχα καταντήσει ῥέπορτερ

Ὁ χάρτης τοῦ Σαρανταπόρου! πέντε λεπτάάά!!!..

καὶ διορθωτῆς ἐφημερίδος, ἐνῶ ἡμποροῦσα ἀξιόλογα νὰ γίνω
τούλάχιστον συνταγματάρχης τῶν Γενικῶν Ἐπιτελῶν!

ΣΑΤΑΝΑΣ

’Σ ΤΗΝ ΟΧΘΗ

’Σ τοῦ φεγγαριοῦ τὸ ἡδονικὸ τὸ φίλημα
ὅπου τῆς νύχτας ξεδιαλνέται τὸ σκοτάδι,
παληγὲς εἰκόνες ἔμπρός μου ζωντανεύουνε,
ὅταν μονάχος περπατῶ τὸ βράδυ - βράδυ.

Καὶ τὸ ποτάμι, ποῦ γοργὸ κυλάει ἀγύροιστα,
καινούριες κάθε λίγο εἰκόνες δείχνει,
καὶ τὸ φεγγάρι τῆς γλυκόφωτες ἀχτίδες του
εἰς τ’ ἀσημένια του νερὰ ἐπάνω ῥίχνει.

Καὶ βλέπω ἐκεῖ νεράϊδες ὀλοζόντωνες
ποῦ φεύγουν ὀλοένα καὶ μ’ ἀφήνουν,
πλημμυρισμένες ἀπὸ φῶς κι’ ἀπὸ μυστήριο.
Ἀχ! εἶνε σκέψεις μου γλυκὲς ποῦ τρεμοσβύνουν.

[Κοζάνη, 1913.]

Α. Ε. ΔΙΑΦΑΣ